

SENTÈNCIA 05-95 DE 15 DE MARÇ DE 1995

**Ús de productes estupefaents.- Danys dolosos.- Receptació.-
Narració dels fets.- Error en l'apreciació de la prova.-
Infracció de norma penal substantiva.- Principi acusatori.**

Ponent: M.I. Sra. Marie CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que per sentència de data 15 de setembre de 1994, el Tribunal de Corts va declarar:

1) Antoni M.F., culpable d'un delictes major de l'article 239 del Codi Penal penat per l'article 240, d'un delictes major d'ús de productes estupefaents de l'article 169, d'un delictes menor continuat de furt d'ús de vehicle de l'article 328.e, d'un delictes menor de danys dolosos de l'article 336.1 i d'un delictes menor de receptació de l'article 328 f, i se'l va condemnar a la pena de tres anys de presó.

2) Pere C.G., actualment en rebel·lia, culpable d'un delictes major de robatori de l'article 239 del Codi Penal, penat per l'article 240 i se'l va condemnar a la pena de dos anys i mig de presó dels quals un any ferm i la resta condicional.

3) Narcís S.T., culpable d'un delictes menor continuat de furt d'ús de l'article 328.e del Codi Penal, se'l va condemnar a la pena de vuit mesos de presó condicional i a 50.000.-pts de multa.

4) Bruno F.D.S., culpable d'un delictes menor de receptació de l'article 328.f del Codi Penal a la pena de sis mesos de presó dels quals dos mesos ferm i la resta condicional, i a una multa de 50.000.-pts, trobant-se també aquest en rebel·lia.

El Tribunal de Corts a més va precisar que Antoni M.F. i Narcís S.T. es beneficiarien quan la sentència esdevingués definitiva, de l'Indult dels Excms. Coprínceps de data 14 de març de 1994, de la pena de presó, a concurrència de sis mesos i va eximir els processats dels altres delictes que els hi eren imputats. Finalment, estatuïnt sobre l'acció civil el Tribunal de Corts va condemnar solidàriament a Antoni M.F. i Narcís S.T. a pagar a la Cia. La Financera d'Assegurances la quantitat de 1.779.481 pts. i a indemnitzar al Sr. Gerard V.B. en les quantitats que seran fixades en període d'execució de

sentència; Antoni M.F. i Pere C.G. a pagar al Sr. Andreu R., el primer la quantitat de 120.000 pts. i el segon la de 90.000 pts., rebutjant d'altra banda, les altres pretensions civils.

II.-RESULTANT: Que contra la sentència abans esmentada, interposa recurs de Suplicació el Lletrat Manuel Maria PUJADAS DOMINGO, en interès del condemnat Antoni M.F., fonamentant-se en els següents motius:

1) Per no contenir la sentència la narració precisa del fet o fets que es considerin provats (art. 3.4 del Decret regulador del recurs de Suplicació).

2) Per error en l'apreciació de la prova (art. 3.5 del mateix Decret).

3) Per infringir la sentència una norma penal substantiva per la seva interpretació errònia (art. 3.7 del Decret).

Fa valer, en primer lloc, que els actes de procediment incloent-hi el resultat de la vista oral, han permès solament d'establir contra Antoni M.F. els delictes de robatori dins d'un restaurant d'Ertz, comesos durant la nit del 26 al 27 d'abril de 1991 i de danys dolosos en el vehicle Volvo de Narcís S.T., els quals va efectivament reconèixer i reprotxa a aquest efecte al Tribunal de Corts d'haver atribuït massa importància a les declaracions del co-processat Narcís S.T., que no foren corroborades per les declaracions dels altres processats que no varen comparèixer a la vista oral, i que podrien resultar de la necessitat d'aquest últim d'assegurar la seva pròpia defensa. Dedueix que la narració dels fets provats pel Tribunal és poc precisa i errònia. Sosté, per altra banda, que el Tribunal de Corts ha fet, en el moment de l'aplicació de la pena, una errònia interpretació de l'article 53 del Codi Penal no tenint en compte els elements d'apreciació previstos per aquest text, i especialment de la seva edat juvenívola, de la seva biografia i de la seva voluntat de reinserció manifestada durant l'audiència pública i que res no permet fins aquest moment de considerar-lo com un delinqüent de costum. Demana, doncs, que sigui reduïda al mínim la pena privativa de llibertat, en aplicació del principi de la personalització de la pena, posat de relleu per l'article 53.

III.-RESULTANT: Que Pere C.G. representat pel Lletrat Narcís C.F., va presentar recurs en el moment de la compareixença, basant-se en l'article 3.6 del Decret de 13 de juliol de 1990 que estableix la infracció del principi acusatori com a causa del recurs de Suplicació,

sol·licitant que es dicti una nova sentència reformant l'anterior en el sentit de condemnar el seu representant a la pena d'un any de presó condicional ja que creu que Pere C.G. ha estat condemnat a una pena superior a la demanada pel Ministeri Fiscal i que infringeix l'esmentat principi acusatori.

IV.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs de suplicació, estimant d'una part que la sentència narra de manera clara i precisa els fets delictuosos reprotxats al recurrent Antoni M.F., quina prova suficient resulta de la instrucció sumarial i de la fase del judici oral, d'altra banda que el Tribunal de Corts ha fet una justa apreciació de l'article 53 del Codi Penal

V.- RESULTANT: Que el Llettrat Francesc B.G., del processat Narcís S.T., ha comparegut als efectes de poder intervenir en el cas que qualsevol de les altres parts formulés recurs que pogués afectar el seu defensat.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: sobre el primer motiu de recurs formulat per Antoni M.F.: que la sentència del Tribunal de Corts conté una relació precisa i detallada dels fets que es consideren provats; que contràriament a la pretensió del processat, el Tribunal no s'ha fundat exclusivament en les declaracions dels seus co-processats en declarar a Antoni M.F. culpable dels delictes de robatori, d'ús de productes estupefaents, de furt d'ús de vehicle, de danys dolosos i receptació, sinó que ha examinat les declaracions del propi Antoni M.F. formulades una primera vegada davant de l'Hble. Sr. Batlle i reiterades durant el judici oral, que així mateix el Tribunal de Corts ha declarat Antoni M.F. culpable dels sols fets reconeguts per ell mateix, eximint-lo pels altres fets que li eren reprotxats, que dins d'aquestes condicions no es pot retreure a la sentència recorreguda d'haver apreciat de manera errònia la prova.

II.-CONSIDERANT: Que si és veritat que el Tribunal de Corts ha examinat ràpidament les circumstàncies personals d'Antoni M.F. el Tribunal Superior constata que el passat penal d'aquest, demostra clarament una absència d'esforços personals de reinserció. El qual no pot d'altra banda, beneficiar-se de les disposicions de l'article 53.2 del Codi Penal en la mesura en que no pot justificar cap malaltia mental susceptible d'influenciar la seva responsabilitat penal, que no es pot reprotxar al Tribunal

de Corts de no haver pres en consideració la personalitat del processat dins la mesura en que aquest últim podria incórrer una pena màxima de 10 anys de presó, i s'ha vist infligir una pena de tres anys de presó, clarament inferior al màxim establert, entenent-se que el màxim legal era en la matèria, de dos anys i mig per aplicació de l'article 40 del Codi Penal i que Antoni M.F. ja té antecedents greus penals.

III.-CONSIDERANT: Que sobre el recurs formulat per Pere C.G., que el President del Tribunal de Corts durant el judici oral va fer remarcar que la pena mínima incorreguda no podia ésser inferior a dos anys i mig per aplicació de l'article 40 del Codi Penal i que el Ministeri Fiscal no podia reclamar una pena inferior a la pena legal. Que procedint d'aquesta manera el Tribunal ha permès a les parts de manifestar-se sobre la pena incorreguda en virtut de l'article 40 del Codi Penal i ha respectat doncs el dret de la defensa així com el principi acusatori, que doncs va actuar en total conformitat de l'article 169 del Codi de Procediment Penal.

IV.-CONSIDERANT: Que en virtut d'aquestes observacions, convé rebutjar els recursos formulats contra la sentència del Tribunal de Corts de data 15 de setembre de 1994.

Vist la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables a la present causa,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- desestimar els recursos de Suplicació interposats en la present causa per les representacions respectives d'Antoni M.F. i Pere C.G. contra la sentència del Tribunal de Corts de data 15 de setembre de 1994.

2.- imposar als recurrents el pagament de les costes processals causades en aquests recursos.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.